Що співаєш, жовта мандоліно,
І хвилюєш споминами кров?
Я тепер вже другого дружина,
Ти своє кохання поборов.

Осінь, осінь в жовтому убранні
І гарячі губи, як в огні. —
Ця любов для мене не остання,
Ще акорд фіналу не бринів.

Що ж ридаєш, жовта мандоліно?
(Ой, на північ, в сірий Ленінград!)
Одридай же, споминів хвилино.
Замовчи, ридати не пора!

Я тепер вже другого дружина,
І у мене скоро буде син…
Та чого ж я все думками лину
У минулі, у далекі сни?

Десь маленька в затишку кімната,
На столі Бухарін спочива…
Хочу спомин знищить, розірвати,
Та безсило в’яне голова…

Я не буду більше цілувати
Твоє сміле, радісне чоло.
Я дружина. Скоро буду мати,
І старе снігами замело.